

Veerse Meer

zaterdag 27 april 2013

Ludo, Robby, Ferre

Gepromoot als smaakmaker voor wat groter water, leek weinig clublid geneigd dit jaar zijn warm bed te ruilen voor deze iets killere tocht. Er stonden slechts 5 namen op de lijst. Twee werden geveld door rug- of schouderkwetsuren. Er komt sleet op onze ancients en nieuw bloed moet blijkbaar nog warm gestoofd worden voor dit soort peddelgenot.

Als ik mijn trappers stil hield op de parking, stonden mijn 2 kompanen er reeds. Ludo streelde zijn kajak, die op 2 schraagjes lag te blinken in de morgenzon. Gelukkig kon en wilde Robby zijn twee fietsende clubgenoten meenemen in zijn auto. Drie kajaks op zijn dak ging best. Wel hadden we een riemprobleem. Ludo, reeds zo vertrouwd met de kanokar had geen bindmiddel bij. Een lesje voor de toekomst, zorg steeds zelf voor al het noodzakelijk materiaal. Gelukkig kon ik aan de sleutel van de kar, wel overbodig, want de sleuteltjes van de kar waren tijdelijk verwijderd en we konden een ruime keuze maken uit een nest riemen.

Al tetterend namen we de afslag Goes. Even het noorden kwijt, liet ik Robby rechtsomkeer maken en reden we richting Middelburg, om uiteindelijk tot de conclusie te komen dat Goes OK was. Robby's auto zonder GPS maar met wegenkaart, leidde ons via Arnemuiden naar onze startplaats bij de Piet, zelfs nog enige seconden sneller dan de oude, vertrouwde weg.

De parking lag er zon overgoten bij. De Piet had al zijn kano- en kajakmateriaal al uitgesteld op de oever, in de hoop de eerste toeristen te verleiden tot een watertocht. Toch een beetje te optimistisch die dag. Niettegenstaande de hel blauwe lucht, was het wel frisjes toen ik in mijn T-shirt stond, voor ik mijn surfpak aantrok.

Water- en luchttemperatuur rond de 10 graden is niet direct aanmoedigend voor een portie zwemplezier.

Als we uit het haventje bij de Piet peddelden was er weinig wind. Ik had geopteerd, tegen de gewoonte in, onze steven te richten naar de Zandkreeksluis, die verbinding geeft met de Oosterschelde. Voor Robby en Ludo onbekend terrein. Vorig jaar waren we naar de zeedijk gevaren. Deze 2 tochten samen bestrijken samen het ganse Veerse Meer. Eens voorbij de Zandkreekplaat was er een windje voelbaar. Ik schat een dikke 1, de vooruitzichten waren een 3 tot 4 later op de dag.

Vorbij de Middellplaten was het voornamelijk links vooraan dat de golfjes tegen de zijwand van de boten kabbelden. Robby kon rustig wennen aan zijn nieuwe boot. Een prachtige zwarte schuit die ingevaren werd voor groter en steviger werk. Ludo vaarde op kop, met als opdracht zich te richten naar de rode boeien. De een na de andere passeerde ons. VM 31...VM.... Robby wist er alles van. Na wat studie mocht hij die zondag zijn kennis toetsen in Gouda. Alzo kwam ik te weten dat gele boeien een strook afbakenen waar gewerkt wordt. Wij werkten ons intussen voorbij de jachthaven van Wolphaartsdijk.

Dat de zeilsport populair is op deze plas is hier goed merkbaar. Het aantal zeilboten was niet te tellen vanuit de kajak, maar bij het binnengluren van de haven waren het vele, vele tientallen en aan de overzijde had je dan ook nog de haven van Kortgene.

Af en toe gleed een zeilboot de haven uit, op zoek naar wind. Na de haven werd die echt wel voelbaar. Hij kwam van links, als we plichtbewust de gele boeikens volgden van het waterskiterritorium naar de grote rode boei een heel eind verder. Daar lieten we, galant, twee zeilboten voor, om daarna van rood naar groen te verhuizen. Groen lag dicht tegen de dijk en deze bood meer bescherming tegen de zijwind. Dit uit voorzorg want we waren nog niet halverwege.

Deze voorzichtigheid minimaliseerde ons groepje. De verdwenen derde man, was geen titel van een detective, maar werkelijkheid. Robby was met de noorderzon verdwenen. Hoe we ook tuurden en tuurden, met handjes boven of voor onze ogen, het bleef één grote lege waterplas voor ons. Die zwarte doods-kist was nergens te bespeuren. Vanmorgen hadden we na wat zoekwerk wel riemen, maar verzekeringspapieren die lagen droog en warm ergens onder de toog in Schoten.

We overlegden om met een tweemans groepje de grote lege plas af te schuimen naar een drijvend wrak. Met de wind in de rug kreeg je een nieuwe horizon. Uiterst rechts nabij de andere oever verscheen uit het niets, iets, dat met grote snelheid in onze richting gleed. De Piraat werd herkend als de verloren zoon. Groot was de vreugde bij de hereniging. Een festijn zou niet misstaan. Het strandje naast de sluis werd gebrandmerkt op de waterkaart als de 'place to be'.

Met water in mond en ogen duwde de wind ons naar het 'verbrande strand' Opgesmoord was het strandje tegen dat we er arriveerden. Enkele korrels zand, vermengd met wat keitjes en versierd met wat blik en plastic was al wat er restte van het beloofde land. Maar zonder versterking was geen terugkeer mogelijk. Unaniem werd besloten deze plek te veroveren.

De ene opteerde voor droge voeten en koos de nabije dijk als uitstapplaats, de andere strandde met zijn schip over de schelpen. De derde stapte moedig met zijn droogpak in het water en vrijwaarde zijn polyester van elk mogelijk krasje. Ieder had het naar zijn zin, toen er, herenigd, brood en frisdrank uit de luiken verscheen. De wind had wat wolken boven onze hoofden samengedreven om het consumeren van spijs en drank te beperken en luiheid te voorkomen.

Na de knapzak werd er in deze omstandigheden snel opgekrast. Gekrast werd er enkel op de schelpenboot bij het verlaten van het 'strand'. Achter het hoekje trok de wind aan de peddels en duwden de golfjes op de punt van de kajak. Het werd zwoegen richting de Boogerd. Robby's boot kreeg zijn eerste testje als deze wat ruimer sop verkoos.

Na de bocht werd het zijwind van rechts. Ludo kreeg het wat moeilijker, zijn punt draaide steeds naar de wal. Teken van een goede zeekajak, vertelde Robby later, maar Ludo vond het toch maar een ongemak, al dat bijsturen. Ter hoogte van de Schelpenhoek kon er even uitgeblazen worden. Hier schoof Robby terug in het gelid.

Het café werd er links gelaten, appeltaart met slagroom was voor wat later.

Na de Middelplaat duwde de wind ons richting Oranjeplaat. We bleven nog een tijdje onder de oever varen. Na samenspraak met Robby (kaartlezer van dienst) verkoos ik een geleidelijke oversteek naar de andere oever, om optimaal de wind te benutten en verdere zijwind te vermijden. Door een klein misverstand kwamen we reeds een stuk voor de Zandkreekplaat aan 'Piets oever'. Hier duwde de weergod deftig in de rug en neigde stillekens naar 4.

Ik was vrij dicht bij de muurtjes van het natuurgebied gaan varen, waar de golfjes op uiteenspatten. Ludo had zich even laten verrassen en een golf duwde hem tegen een muurtje aan. Gelukkig zonder gevolg en onder impuls van Robby koos hij terug wat ruimer sop.

We konden half-surfend naar onze eindbestemming. Regelmatig een extra peddelslag hield ons optimaal op koers en gaf ons lekker wat snelheid. We gleden achter de Zandkreekplaat, waar de wind nog even vrijspel had, maar bij de Spieringplaat was het terug gewoon peddelen naar het haventje bij de Piet.

Twee kajaks schoven op het zandstrandje, de derde werd met omzichtigheid uit het water gelicht aan de steiger. De kajak had zonder één merkbare schram zijn eerste tocht beëindigd. Ik ben benieuwd hoelang onze Rob dit volhoud. Ludo was tevreden terug vaste grond onder zijn voeten te voelen. Voor hem was het genoeg. Hij is weer een ervaring rijker.

Vandaag liet het Veerse Meer zich weer kennen als een goede leerschool voor wat ruimer water. Door de meerdere knikken in zijn loop kan de wind van alle zijden blazen, zeker bij een tocht heen en weer. Vandaag kregen we daar zeker een bewijs van.

We hebben zijwind gehad, zowel links als rechts, ook pal op kop en als afsluiter een ideaal windje om een surfsmaakje te proeven. En als het toch te lastig wordt, kan je nog altijd wat luwte opzoeken bij de oever of de vele platen. Dus de afwezigen hadden ongelijk. Zeker als we in het zonnetje, beschermd tegen de wind, onze appelbol zaten te smullen met zicht op een deel van het parcours, terwijl de vlaggen flapperden en de beloofde 4 witte kopjes op de golven toverde. Tussen twee happen door kwam ik ook aan de weet waarom er vanmorgen een boot op schragen lag.

Ingewreven met een soort hobby-cleaner wordt elke boot zo glad als een aal en kliëft uw materiaal door het water als een scherp mes door smeugige boter.

Men is nooit te oud om te leren !

ferre